

Brev til redaktøren

Innlegg på inntil 400 ord, eventuelt knyttet til tidligere publisert stoff, sendes tidsskriftet@legeforeningen.no. Redaksjonen forbeholder seg retten til å foreta redaksjonelle endringer.

Ønsker vi virkelig å satse på forskning?

For å skaffe Norge et olympisk gull må et utall barn mobiliseres i starten. Drømmen om å bli god, er en pådriver i prosessen. Den sunneste spin-off-effekten av denne mobiliseringen er alle dem som underveis blir glade i idretten sin og som fortsetter å mosjonere livet ut. Dette har vi skjont, i hvert fall delvis, og det investeres stort i idrettsanlegg og instruktører.

Kan det trekkes paralleller til forskningen? For å skaffe Norge en nobelpris trenger vi et utall forskere. De som er i prosessen, er de som skaper miljøet, og som er med på å få andre gode. De kan selv aldri være i nærheten av noe stort forskningsgjennombrudd, men også små resultater skaper interesse, entusiasme og forbedringer i hverdagen. Et universitets-sykehus uten forskningsmiljø kan ikke hevde seg. Det har vi skjont, og det premieres.

Men legges det til rette for dette? I doktorgradsprogrammet som de norske universitetene har satt i gang er det innført et obligatorisk kurs kalt «Medisinsk forskningsmetode, introduksjonskurs». Det forutsettes at alle som er i et doktorgradsprogram, skal ta kurset det første året. I Oslo går dette kurset to ganger hvert år. Til årets første kurs var det 170 søkere til de 60 plassene. En slik stor søkning er ikke uvanlig. De som fikk tilbud om kursplass, har tidligere fått avslag på tilsvarende kurs minst to ganger før. Bare søkere fra helseregion Sør og helseregion Øst fikk plass. Ingen som ikke var påmeldt et doktorgradsprogram eller en forskerlinje, fikk tilbud til tross for at kurset er godkjent i utdanningen til alle spesialiteter.

Er dette noe å være stolt av? Er dette å satse på forskning i Norge i 2006?

Hvorfor lages det ikke flere kurs? La dem slippe til som satser energi og fritid på å lære seg det de trenger så tidlig som mulig. Nå tilegner de fleste seg det de trenger for sin forskning på annet vis og «kjeder seg senere gjennom» et obligatorisk kurs etter at kunnskapen allerede er inne. Og noen gir opp, og det har vi ikke råd til. Norge skal jo opp på våre nabolands nivå og vil ha flere leger med doktorgrad og forskningsbakgrunn. Eller vil vi ikke?

Antonie Giæver Beiske
Akershus universitetssykehus

Legers troverdighet

I Tidsskriftet nr. 24/2005 har Legeforeningens president en artikkel om legers troverdighet (1). I den anledning vil jeg spørre Karl Jensen ved Harstad sykehus om troverdigheten av hans utsagn i spalten Brev til redaktøren i samme nummer: «Det offisielle kostholdssynet, finansielt støttet av bl.a. Coca-Cola gjennom Verdens helseorganisasjon...» (2).

Jeg har arbeidet for Verdens helseorganisasjon i flere år, blant annet med helse spørsmål knyttet opp mot overforbruk av sukker, spesielt pga. søtede brusdrikker. Jeg vil be om at Karl Jensen enten legger frem troverdige kilder for sin påstand om at Verdens helseorganisasjon er finansielt støttet av Coca-Cola, eller trekker sin påstand offisielt tilbake.

Kaare R. Norum
Universitetet i Oslo

Litteratur

1. Janbu T. Legers troverdighet. Tidsskr Nor Lægeforen 2005; 125: 3531.
2. Jensen K. Lysenkoisme i norsk ernæringsvitenskap? Tidsskr Nor Lægeforen 2005; 125: 3519.

K. Jensen svarer:

For den som er interessert i å se dokumentasjon om Coca-Colas press og innblanding i arbeidet til Verdens helseorganisasjon (WHO) anbefales boken *Sukker – en snikende fare* av Poleszynski & Mysterud (1), der temaet er omtalt i et helt og godt dokumentert kapittel.

Det er ikke bare WHO og Gro Harlem Brundtland som har vært utsatt for press. Coca-Cola figurerer høyt på listen over sponsorer av forskning innenfor ernæringsfag i USA. Gro Harlem Brundtland har i norske aviser offentliggjort detaljer om denne innblanding i forbindelse med publisering av WHOs mer restriktive retningslinjer om sukkerforbruk i den tiden hun var generalsekretær i organisasjonen.

Karl Jensen
Harstad sykehus

Litteratur

1. Poleszynski DV, Mysterud I. Sukker – en snikende fare. Oslo: Gyldendal Akademisk, 2005.